

tænke paa at kunne faa nedsat, og andre Udveje vil der vel neppe være at anvise. Men der er en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Toldnedsættelsen her i Forbindelse med voksende Toldmure i andre Lande snart vil aabne de udenlandske Konkurrenters Øjne for Muligheden af at kunne knuse den danske Oliemølle-Industri og da at kunne indlemme Danmark i det Marked, hvor de ikke behøve at afsætte en Overproduktion til Underpris. Men de Olieforbrugere, som Margarine- og Sæbefabrikker, der nu med Fordel og naturligst gøre deres Indkøb her i Landet, ville da snart komme paa det rene med, at det ikke har været i deres Interesse at faa Olietolden nedsat, naar Nedsættelsen skulde købes paa Bekostning af de danske Oliemøllers Eksistens. Og den danske Landbostand, der nu ved at skatte de danske Oliekagers paalidelige og konstante Kvalitet fremfor Udlandets, vil sikkert allerede nu være saa klartseende, at den nødig ser sig henvist til at skulle handle udelukkende med Udlandet.

Men er det saa, at Toldnedsættelsen ikke kan formodes at komme andre end vore udenlandske Konkurrenter til gode — og man har efter vor Mening slet ikke Lov til at tro andet —, saa er der til Gengæld ikke saa lidt, der taler for at søge Oliemølle-Industrien opretholdt her i Landet. Vi have vel Lov til at pege paa den Kapital og det Arbejde, der er sat ind paa at gøre Industrien saa konkurrencedygtig, som den er, og paa, at Oliemøllerne her i Landet give et stort Arbejderantal en godt lønnet Beskæftigelse, foruden at de selvfølgelig give Beskæftigelse for anden Industri og forskellige Haandværksfag. Det turde i det hele taget være indlysende, at Oliemølle-Industrien er en af dem, som man ikke ved at unddrage den noget af den i Forvejen ikke for rigelige Beskyttelse bør umuliggøre, og vi haabe derfor, at den høje Regering og Rigsdag ville tage Hensyn til vort Ønske: at den nuværende Told paa Olie bibeholdes.

Med Hensyn til Enkeltgheder i Forslaget skulle vi tillade os at gøre opmærksom paa, at Hampeolie, som hørende til vegetabiliske Olier, rettelig bør fortoldes efter samme Regler som disse, medens der hidtil har været og ogsaa nu foreslaas Toldfrihed for denne Olie. For saa vidt den indføres fra Rusland, er den i Henhold til bestaaende Traktat toldfri; men da der i enkelte Aar er indført lige saa meget fra andre Lande som fra Rusland, er det derfor ikke uden Betydning, at den bliver toldpligtig. Hertil er der saa meget større Grund, som den i sin Fremtræden er beslægtet med Linolie og i mange Tilfælde erstatter denne, saaledes at den toldpligtige Linolie lader sig blande med Hampeolie og derved kan gaa frit ind.

Vi gøre dernæst opmærksom paa, at der for Tiden med Hensyn til Kokosolie bestaar et meget uheldigt Forhold; thi medens Kokosolien i øvrigt fortoldes efter Pos. 185 i den nugældende Toldlov, er det ved administrative Resolutioner i Tariferings-Cirkulærerne Nr. ²/₁₉₀₁, Nr. ²/₁₉₀₂, Nr. ¹/₁₉₀₃ og Nr. ²/₁₉₀₅ foreskrevet, at den saakaldte Vegetaline skal indgaa frit som „Spisefedt“. „Vegetaline“ — oprindeligt som enkelt fransk Fabrikants Varemærke — er imidlertid ikke, som Toldvæsenets Resolutioner synes at gaa ud fra, et ved Fabrikation udvundet Produkt af Kokosolie, men kun Kokosolie i god og ren Kvalitet. Presset paa Produktionsstedet under gode Forhold er Kokosolie straks spiseligt uden Rensning, men under den lange Transport fra Troperne kan der i Olien udvikle sig ildesmagende Urenheder samt Farve, der er opstaaet ved Gæring; disse Urenheder, der i første Klasses Olie — og der kan kun bruges saadan til Spise — kun udgøre i Mængde højst 1—2 pCt. af Olien, maa fjernes, men den saaledes rensede Kokosolie („Vegetaline“) er i øvrigt i alle sine kemiske og fysiske Forhold identisk med sit Udgangspunkt. Da de paa-gældende Resolutioner fremkom, aabnede de derfor faktisk Døren for Kokosolie i det hele taget, idet det er Toldvæsenet umuligt at trække nogen bestemt Grænse mellem denne Olies forskellige Kvaliteter. Resolutionerne havde derfor ogsaa den Virkning, at en af vore største Oliemøller, som specielt havde optaget Fabrikationen af Kokosolie, og som havde oparbejdet sig til en efter danske Forhold betydelig Position, paa én Gang saa sig berøvet alle Muligheder for Udbytte af mange Aars Ofre og Anstrengelser, og derfor, for at redde noget af sin Indsats, saa sig nødsaget til at overflytte en større Del af Maskinerne og af sine Arbejdere til Tyskland, hvor der var Eksistensmuligheder til Stede — et Nationaltab, der ikke betyder saa lidt mere end den Million Kroner, der direkte unddroges dansk Industri og kom en konkurrerende Nation til gode.